

ДИВИТЕ ЛЕБЕДИ

Превод от руски: Стоянка Мозгова, 1984

chitanka.info

Имало едно време един мъж и една жена. Те си имали дъщеря и малко синче.

— Дъще — казала веднъж майката, — ние отиваме на работа, да пазиш братчето си! Не излизай от двора, бъди послушна и ние ще ти купим забрадчица.

Бащата и майката тръгнаха, а дъщерята забравила какво ѝ поръчали: сложила братчето си да седне на тревата под прозореца, а тя хукнала на улицата, заиграла се, забравила се.

Долетели отнякъде диви лебеди, подхванали момченцето и го отнесли върху крилата си.

Върнало се момичето в къщи — тук братче, там братче — няма го!

Викала го тя, обливала се със сълзи, нареждаше, че ще си изпати от татко и майка, но братчето не се обаждало.

Хукнало то в чистото поле и само успяла да види как се мярнали в далечината ято диви лебеди и изчезнали зад тъмната гора. Тогава то се досетило, че те са отвлекли братчето му: за дивите лебеди отдавна се носели слухове, че отвличат малките деца.

Затичало се момичето да ги догони. Тичало, тичало, видяло една фурна.

— Фурно, фурно, кажи накъде политнаха дивите лебеди?

А фурната отговорила:

— Изяж една от ръжените ми питки и ще ти кажа.

— Ха, ръжена питка ще ям! Аз в къщи пшенични не ям даже...

Фурната не му казала. Хукнало момичето по-нататък — гледа, стои едно ябълково дърво.

— Ябълко, ябълко, кажи накъде полетяха дивите лебеди?

— Изяж една от моите горски ябълки и ще ти кажа.

— Аз в къщи и градински не ям...

Ябълката нищо не му казала. Хукнало момичето по-нататък. Видяло една река — в нея мляко тече, а бреговете ѝ — от халва.

— Млечна река, сладки брегове, накъде полетяха дивите лебеди?

— Хапни си от моята халва с млекце и ще ти кажа.

— Аз в къщи каймак даже не ям...

Дълго тичало то по полята и по горите. Започнало да се свечерява и нямало какво да се прави — трябвало да си ходи в къщи.

Изведнъж то видяло една къщичка на кокоши крака, с едно прозорче, която се въртяла около себе си.

В къщичката една стара баба Яга предяла къделя. А на една пейка седяло братчето му и си играело със сребърни ябълчици.

Момичето влязло в къщичката:

— Здравей, бабо!

— Здравей, девойче! Защо ми се яви пред очите?

— По полята, по блатата бродих, рокличката си намокрих, влязох да се постопя.

— Седни тогава да определяш къделята.

Дала му баба Яга едно вретено и излязла. Момичето си предяло, когато изведнъж изпод печката изскочила една мишка и му казала:

— Девойче, девойче, дай ми малко кашичка и аз ще ти кажа нещо хубаво.

Момичето ѝ дало кашичка и мишката му казала:

— Баба Яга отиде да пали банята. Тя чисто ще те изкъпе, в печката ще те пъкне, ще те опече и ще те изяде, а с кокалчетата ти ще си поиграе.

Седи момичето ни живо, ни мъртво, плаче, а мишката пак се обадила:

— Недей да чакаш, вземи братчето си и бягай, а аз вместо тебе ще попреда къделята.

Момичето взело братчето си и побягнало. А баба Яга се приближавала до прозорчето и питала:

— Девойче, предеш ли?

Мишката ѝ отговаряла:

— Преда, бабо...

Затоплила баба Яга банята и отишла да вземе момичето. А в къщичката нямало никого. Развикала се баба Яга:

— Диви лебеди, литнете след тях! Сестрата отнесе братчето си!

Сестрата дотичала с братчето си до млечната река. Видяла — след тях летят дивите лебеди.

— Речице, майчице, скрий ме!

— Хапни си от моята халва.

Момичето хапнало и поблагодарило. Реката го скрила под сладкия си бряг.

Дивите лебеди не ги забелязали и литнали покрай тях.

Момичето отново се затичало с братчето си. А дивите лебеди се връщали назад и още малко оставало да ги видят... Какво да се прави? Голяма беда! Видяло момичето ябълката:

— Ябълчице, майчице, скрий ме!

— Хапни си от моите горски ябълчици.

Момичето набързо изяло една ябълка и поблагодарило.

Ябълката ги скрила под клоните си и ги заслонила с листата си.

Дивите лебеди не ги забелязали и прелетели край тях.

Момичето пак хукнало. Бягало, бягало, вече съвсем малко останало. Дивите лебеди го забелязали, заграkali, налетели върху него, заудряли го с крилата си; още малко и ще измъкнат братчето.

Дотичало момичето до фурната:

— Фурно, майчице, скрий ме!

— Изяж една от ръжените ми питки.

Момичето бързо налапало питката, взело братчето си и се пъгнало във вратичката на фурната.

Дивите лебеди кръжили, кръжили, покряскали, покряскали и се върнали без нищо при баба Яга.

Момичето поблагодарило на фурната и заедно с братчето си се прибрало в къщи.

А през това време се завърнали и бащата и майката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.